

מנה בדת

לע"נ מרן רבי ישראל מאיר
הכהן בן ר' אריה זאב זיע"א
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 162 פרשת כי תבא תשע"ה

שיעור חזק חיוני בדרך קצרה

נזיר יג-יט

יום האם כיון שבכ' יום לא נכנסים ק' יום א"כ לא חלו, או שכיון שיש גידול שער אחר הכ' יום א"כ זה חל, ואמנם רבא יכל להסתפק גם בנזירות מועטת של ל' יום, אלא הוא הסתפק ספק מתוך ספק.

דף יד שאם נכריע שבנזירות מועטת לא חל באמצע נזירות נוספת כיון שאין גידול שיער, אך בנזיר לק' יום יש גידול שער של פ' יום אחר הכ' יום, וא"כ יעלו לו בנזירות או שיצטרך ק' יום רצופים, ואם נכריע שהק' יום חלו מיד כי יש גידול שיער, יש להסתפק באמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם, האם חל עליו או לא, ואם נכריע שכיון שיכול להשאל על נזירותו א"כ חל עליו מיד, יש להסתפק אם אמר הריני נזיר שמשון לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם, ונזירות שמשון אי אפשר להשאל עליה א"כ לא תחול נזירות סתם או שתחול בימים שנשאר לו עד נזירות שמשון, ויש להסתפק אם אמר הריני כמשה בז' באדר שוודאי נזרו נזירות באותו יום מצערם, ויש לפשוט את הספק הראשון שכתוב בברייתא הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו ק' יום מונה כ' ואח"כ מונה ל' של נזירות ואח"כ מונה עוד פ' יום כדי להשלים נזירות ראשונה.

בדברי המשנה בנזיר נזירות עבור בנו נחלקו ר' יוחנן ור"ל בנטמא בימי בנו שלר' יוחנן סותר הכל שזה כנזירות אחת ארוכה, ולר"ל אינו סותר שהנזירות שלו ושל בנו הן לחוד, **עמוד ב** אם היה נזיר ונצטרע ונטמא למת בימי צרעתו, לר' יוחנן סותר כי הוא עומד בנזירות, ולר"ל אינו סותר כי ימי צרעתו לא נמנים בימי נזירותו, ונחלקו בשני המקרים שאם היו חולקים רק בנזירות שלו ושל בנו, היינו אומרים שלכן אמר ר' יוחנן שסותר כי לשניהם יש שם נזירות אחת, אך בימי צרעתו הוא יודה לר"ל שזה נפרד מימי נזירותו, ואם היו חולקים לגבי צרעתו היינו אומרים שרק בזה חלק ר"ל אך בנזירות שלו ושל בנו יודה ר"ל שזה נחשב לאחד.

אם נטמא ביום גידול שער שמנה ל' יום אחר ימי צרעתו, אמר רב שאינו סותר גם לדעת ר' יוחנן שרק כשעומד בנזירות הגידול שער משלים אותו, אך כשנצטרע באמצע וכבר השלים ימי גידול שער אינו סותר, ושמאל סובר שגם לר"ל שאינו סותר בימי צרעתו כי הם מחוץ לימי נזירותו אך בימי הנזירות הטומאה תסתור, ור' חנינא אומר שלכו"ע אם הקריב קרבן ביום הל"א ונטמא קודם זריקת הדם אין לו תקנה, ולכאורה לר"א שתגלחת מעכבת א"כ זה תוך מלאות ויסתור את המנין ולרבנן לא יסתור כי תגלחת

דף יג במקרה שאמר הריני נזיר לכשיהיה לי ולד אם הפילה אשתו הוא לא נזיר, ולר"ש הוא יאמר אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לא היה בן קיימא הריני נזיר נדבה, ואם אשתו ילדה אח"כ, לת"ק הוא נזיר, ולר"ש יאמר אם הראשון היה בן קיימא א"כ הנזירות הראשונה היתה חובה ועכשיו הריני נזיר נדבה, ואם לא, הראשון נדבה ועכשיו חובה. **גמרא** לכאורה אין חידוש כשאמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן, ויש לומר שהחידוש הוא שלא נאמר שהתכוון לכשאבנה, וגם בטומטום ואנדרוגינוס הוא יהיה נזיר, קמ"ל שלא.

אם אמר כשיהיה לי ולד זה כולל טומטום ואנדרוגינוס, ולכאורה זה פשוט, ויש לומר שהיינו אומרים שהוא התכוון לוולד שנחשב בין אנשים, קמ"ל שלא.

דברי המשנה שבהפילה אשתו אינו נזיר זה כר' יהודה בכרי שספק נזירות להקל.

ר' אבא שאל את רב הונא במקרה שאמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן ואשתו הפילה והוא הפריש קרבן והיא ילדה שוב, ולר"ש ודאי יש להחמיר שלשיטתו ספק נזירות להחמיר, והספק הוא לר' יהודה שספק נזירות להקל האם הקרבן קדוש או לא, והנ"מ אם נאסר בגיזה ועבודה, והגמ' נשאת בספק.

ר' רחומי שאל את אביי במקרה שאמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן וחבירו שמע ואמר ועלי, האם הוא התכוון לדיבורו של חבירו והיינו כשיהיה בן לחבירו או שהוא התכוון לעצמו שהוא יהיה נזיר כשיהיה לו בן, ואם נכריע שהוא התכוון שיהיה בן לו עצמו, יש להסתפק כשאמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן וחבירו שמע ואמר ואני, אם הוא התכוון לעצמו או שהוא התכוון לומר שאני אוהב את בנך כמותך, **עמוד ב** ואם נאמר שהוא מתבייש לומר בפני אחרים שהוא אוהב את הבן של חבירו וא"כ הוא ודאי מתכוון לעצמו, יש להסתפק כשאמר הריני נזיר לכשיהיה לפלוני בן וחבירו שמע ואמר ואני, אם נאמר שכשזה שלא בפניו הוא מתכוון לעצמו, או שהוא מתכוון לומר שהוא אוהב את הבן כמותו, ונשאר ספק.

משנה אם אמר הריני נזיר ונזיר לכשיהיה לי בן והתחיל למנות את שלו ואח"כ נולד לו בן, משלים את נזירותו ואח"כ את הנזירות עבור בנו, ואם אמר הריני נזיר לכשיהיה לי בן ונזיר, והתחיל למנות את שלו ונולד לו בן אח"כ, מניח את מנין נזירותו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו. **גמרא** רבא מסתפק כשאמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו ק'

אינה מעכבת, ויש לומר שר' חנינא אומר לדעת רבנן שודאי אינו סותר אך אין לו תקנה לענין מצות גילוח. ר' יוסי בר' חנינא אומר שנזיר שכלו ימיו לוקה על טומאה אך לא על תגלחת ויין, ולכאורה כמו שעל הטומאה לוקה כי כתוב כל ימי הזירו לה' ובא לרבות ימים שאחר מלאות כימים של לפני מלאות, א"כ ילקה גם על התגלחת שכתוב בה כל ימי נדר נזרו תער לא יעבור על ראשו ונאמר שימים שלאחר מלאות הם כימים שלפני מלאות, וכן לגבי יין שכתוב כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין וימים שלאחר מלאות כימים שלפני מלאות,

דף טו ויש לומר שבטומאה כתוב וטמא ראש נזרו שנזרו תלוי בראשו שעדיין לא התגלח והוא אסור בטומאה, אך קשה על זה מברייתא שאומרת להדיא שנזיר שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים ואם גילח או שתה או נטמא לוקה.

משנה אם אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר ק' יום אם נולד לו בן עד ע' יום לא הפסיד כלום אך אם נולד אחר ע' יום הוא סותר את הע' יום כיון שאין תגלחת פחות מל' יום. **גמרא** רב אומר שאם נולד ביום ע' זה עולה לו ולכאורה יש להוכיח מהמשנה שאומרת שאם נולד עד ע' לא הפסיד כלום ואם נאמר שהוא הרויח ימי נזירות א"כ הל' יום שנשארו יעלו לו גם לבנו וזה לא רק שלא הפסיד, אלא יכלו לשנות עד ע' ואגב שכתוב בסיפא אחר ע' יום כתבו ברישא עד ע', ולכאורה יש להוכיח מהסיפא שכתוב נולד אחר ע' סותר ולכאורה יכול למנות באותו יום גם לנזירות הבן ויוכל לגלח ביום המאה ואחד, ויש לומר שהכוונה שנולד אחר אחר ע' יום ולא רק יום אחד שאז כן יעלה לו, אך קשה שא"כ מדוע כתוב עד ע' לא הפסיד הרי גם אחר ע' לא הפסיד אם עבר רק יום אחד, אלא מוכח שאחר ע' ממש כבר הפסיד ולא כדברי רב, אך לכאורה רב אמר את דבריו כדעת אבא שאול לענין רגל שמפסיק באבלות ששנינו שהקובר את מתו ג' ימים קודם הרגל בטל ממנו שבעה, ואם קבר ח' ימים קודם הרגל בטל ממנו דין שלושים ויכול להסתפר בערב הרגל, אך אם לא הסתפר אינו יכול להסתפר אחר הרגל **עמוד** ב ואבא שאול סובר שגם אם לא הסתפר בערב הרגל יכול להסתפר אחר הרגל ש כמו שמצות שלושה מבטלת שבעה כך שבעה מבטלת דין שלושים, ולכאורה טעמו של אבא שאול שיום הז' עולה לז' ולשלושים, ויש לדחות שאבא שאול דיבר רק על אבלות שהיא מדרבנן אך בנזירות שהיא מדאורייתא לא, אלא יש לומר שרב סובר כר' יוסי שאומר ששומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה וראתה אח"כ אינה אוכלת בפסח אך היא פטורה מפסח שני, ולכאורה טעמו של ר' יוסי שהוא סובר מקצת היום ככולו וא"כ כאילו ספרה ועולה לה הקרבן, ויש לדחות שר' יוסי סובר

שמה שהיא ראתה אחרי ההקרבה זה טומאה מכאן ולהבא, אך יש לדחות שר' יוסי לא סבר כך כי הוא אומר שזב שראה ב' ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה ואח"כ ראו אף שמטמאים משכב ומושב למפרע הם פטורים מפסח שני, א"כ מוכח שר' יוסי סבר שמקצת היום ככולו, ויש לומר שהטומאה למפרע היא רק מדרבנן וזה מוכרח כי אם טמאים למפרע מדאורייתא א"כ מדוע הם פטורים מפסח שני, ויש לומר שאכן טמאים למפרע מדאורייתא ומה שאמר ר' יוסי שהיא פטורה מפסח שני כי טומאת התהום של זיבה התירו, ור' אושעיא סובר שלמפרע טמא רק מדרבנן שהוא אמר שהרואה זיבה בשמיני שלו סותר את הימים שלפניו ושאל ר' יוחנן שיסתור רק יומו ולכאורה מה קשה לר' יוחנן כי אם סותר במנין שיסתור את הכל ואם לא אינו סותר כלל, אלא כוונת קושית ר' יוחנן שלא יסתור ואפילו יום אחד,

דף טז ואמר לו ר' אושעיא שר' יוסי סובר כמותך שטמא מכאן ולהבא, ולכאורה ר' יוסי אמר להדיא שטמא למפרע, אלא שזה רק מדרבנן.

לכאורה לר' יוסי שסובר שמקצת היום ככולו א"כ לא מצאנו זבה גמורה שתביא קרבן שהרי כל פעם שתראה באמצע היום א"כ שאר היום עולה לה לשימור, ויש לומר שמדובר כשהיא שופעת ג' ימים רצופים, או שהיא ראתה ג' ימים קודם שקיעת החמה שלא היה לה שהות לספור את אותם ימים.

פרק מי שאמר

משנה אם אמר הריני נזיר מגלח ביום השלושים ואחד, אך אם גילח ביום הל' יצא, ואם אמר הריני נזיר ל' יום אם גילח ביום הל' לא יצא, ואם נזר ב' נזירות מגלח את הראשונה ביום הל"א ואת השניה ביום הס"א ואם גילח את הראשונה ביום הל' מגלח את השניה ביום הס' אך אם גילח ביום הנ"ט יצא, וכך העיד ר' פפיס שמי שנזר ב' נזירות וגילח את הראשונה ביום הל' יגלח את השניה ביום הס' ואם גילח ביום הנ"ט יצא שיום הל' עולה לב' הנזירות, מי שאמר הריני נזיר ונטמא ביום הל' סותר את הכל ולר"א סותר רק ז' ימים, ואם אמר הריני נזיר ל' יום ונטמא ביום הל' לכו"ע סותר את הכל ואם אמר הריני נזיר ק' יום ונטמא ביום המאה סותר את הכל ולר"א סותר את הל' האחרונים, ואם נטמא ביום המאה ואחד סותר ל' יום ולר"א סותר רק ז' ימים. **גמרא** **עמוד** ב ר"א אמר שבנטמא ביום ל' סותר רק ז' שהוא סובר שאחר מלאות סותר רק ז', אך באמר הריני נזיר ל' יום לא חלק ר"א כי הוא אמר שלימים, ובאמר ק' יום סובר ר"א שסותר ל' יום כמו שביאר ר"ל בדבריו שבנטמא אחר מלאות נותנים לו תורת נזיר.

למנין נזירות טהרה כי הוא נטמא אך טמא שנזר לא, או שאין הבדל, ולכאורה יש להוכיח מהמשנה שהנזיר בבית הקברות אפילו שהיה לו יום לא עולה לו מהמנין ואינו מביא קרבן ודוקא קרבן אך יצטרך תגלחת, ויש לדחות שזה באמת הטעם שאינו מביא קרבן מפני שאינו צריך לגלח, ולכאורה יש להוכיח מהברייתא לקמן שאין בין טמא שנזר לטהור שנטמא אלא לענין אם הז' עולה לו מהמנין משמע שלענין תגלחת הם שוים שצריך גילוח, ויש לדחות שדוקא למלקות הם שוים אך לענין גילוח הטמא שנזר באמת אינו צריך לגלח, ומה שלא כתבו את זה שכתבו שביעי שלו וכל עניניו, ותגלחת היא מדיני שביעי של נזיר טמא, ויש להוכיח מברייתא שאומרת שאין לי אלא ימי טומאת הנזיר שלא עולין ממנין הנזירות מנין שגם ימי חלוטו של נזיר מצורע אינם עולים, ולכאורה זה ק"ו שכמו שימי טומאתו מגלח ומביא קרבן כך ימי חלוטו יגלח ויביא קרבן, אך יש לומר שדוקא ימי טומאתו שמבטל בהם את הקודמין אינם עולים לו אך ימי חלוטו שלא מבטל בהם את הקודמין א"כ יעלו לו מהמנין, אך יש ללמוד ק"ו שאם נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת זה לא עולה לו מהמנין, ימי חלוטו שלא ראויים לתגלחת כ"ש שלא יעלו לו, ולכאורה מדובר בתגלחת טומאה א"כ רואים שיש בו תגלחת טומאה, ויש לדחות שהכוונה לתגלחת טהרה,

דף יח ומוכח שמדובר בתגלחת טהרה כי אם מדובר בשל טומאה גם בימי חלוטו יש תגלחת של מצורע, אך יש לדחות שזה לא תגלחת של נזירות אלא רק של צרעת, אך ישנה ברייתא מפורשת שדורשת בפסוק וטמא ראש נזרו שמדובר בטהור שנטמא שטעון העברת שיער והבאת צפרים ולפטור הנזיר בקבר שאינו טעון העברת שיער והבאת צפרים, כי יתכן לדרוש ק"ו שאם טהור שנטמא מעביר שערו ומביא צפרים טמא שנזר ודאי יהיה טעון העברת שיער והבאת צפרים אלא שכתוב וטמא ראש נזרו שמדובר במי שהיה טהור ונטמא אך נזיר בקבר אינו מביא קרבן ואינו מגלח.

הברייתא שאומרת אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא לענין שביעי, שטמא שנזר שביעי עולה לו מהמנין, וטהור שנטמא שביעי לא עולה לו מהמנין, אמר רב חסדא שזה דעת רבי שנזירות טהרה חלה רק ביום השמיני ור' יוסי בר' יהודה סובר שנזירות טהרה מתחילה בשביעי, ורבי לומד מהפסוק וקדש את ראשו ביום ההוא והיינו ביום הבאת קרבנותיו, ור' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו, והמשנה שאומרת שנזיר שנטמא טומאות הרבה מביא קרבן אחד אמר רב חסדא שזה לדעת ר' יוסי בר' יהודה שנזירות

משנה מי שנזר בבית הקברות אפילו היה שם ל' יום אינם עולים לו למנין נזירותו ואינו מביא קרבן טומאה ואם יצא וחזר עולים לו מהמנין ויביא קרבן טומאה ור"א סובר שאם חזר באותו יום אינו מביא קרבן טומאה שכתוב והימים הראשונים יפלו שצריך שיהיה ימים ראשונים. גמרא ר' יוחנן סובר שהנזיר בבית הקברות חלה עליו נזירות והיא תלויה ועומדת וכשיוצא היא חלה עליו מיד ולר"ל לא חלה עליו נזירות ורק אם אומר שוב כשיוצא הוא נזיר ואם לא לא, ור' יוחנן מדייק מהמשנה שהנזיר בבית הקברות אינו מביא קרבן טומאה והיינו שרק פטור מקרבן אך חלה עליו נזירות, אמר ר"ל שאינו בתורת איסור טומאה ולא בתורת קרבן, ור' יוחנן הקשה מברייתא שאומרת שמי שהיה טמא ונזר אם גילח ושתה יין ונטמא למתים לוקה משמע שחלה נזירות עליו שאל"כ מדוע הוא לוקה,

דף יז ור"ל יבאר שמדובר ביוצא ונכנס שוב, והקשה ר' יוחנן ששנינו לקמן שאין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר יום הז' עולה לו למנין ואילו טהור שנטמא אין יום הז' עולה לו למנין, ולר"ל שלא חל נזירות מדוע שיעלה לו למנין, ואמר מר בר רב אשי שלכו"ע חלה הנזירות ונחלקו ר' יוחנן ור"ל אם לוקה, שר' יוחנן סובר שכיון שזה חל הוא לוקה, ור"ל סובר שאינו לוקה, ור' יוחנן דייק ממשנתינו שהנזיר בבית הקברות לא מביא קרבן טומאה משמע שאמנם קרבן אינו מביא אך לוקה, ויש לדחות שיכלו לכתוב שאינו לוקה אך כתבו רק לענין קרבן אגב הסיפא שאם נכנס ויצא עולה לו למנין ומביא קרבן, כתבו גם ברישא לענין קרבן, והקשה ר' יוחנן ממה שכתוב לקמן שאין בין טמא שנזר לטהור שנטמא אלא רק לענין אם יום הז' עולה למנין משמע שלענין מלקות שניהם שוים שלוקים, ויש לדחות שכתבו חילוק לענין מנין אך לתגלחת שניהם שוים ויתכן שלענין מלקות הם חלוקים, ומה שלא כתבו במשנה כי היא מדברת בתקנתו אך לא בקלקולו, אך יש להביא ראיה מהברייתא שאומרת להדיא שמי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולשתות יין ואם גילח ושתה יין או נטמא למתים לוקה.

רבא מסתפק לדעת ר' יוחנן שהנזיר בבית הקברות לוקה אם צריך שהיה או לא, ולכאורה אם מדובר שמתרים בו שלא ינזר ודאי לא צריך שהיה שכל נזיר לא צריך שהיה כדי שילקה אם מתרים בו, אלא רבא מסתפק כשנכנס בשידה תיבה ומגדל וחבירו פרע מעליו את המעזיבה, האם רק בביהמ"ק צריך שהיה לחייב אבל בחוץ לא למדנו שצריך שהיה לחייב, או שאין הבדל, ונשאר בתיקו.

רב אשי מסתפק אם מי שנזר בבית הקברות צריך תגלחת, שלכאורה דוקא טהור שנטמא צריך תגלחת

טהרה חלה מיום הז' ומדובר שנטמא שוב ושוב ביום הז' שכיון שלא יצא לשעה הראויה להביא קרבן חייב קרבן אחד ולרבי זה לא שייך כי אם נטמא שוב ושוב ביום הז' זה כטומאה ארוכה ואם נטמא ביום השמיני א"כ יביא קרבן על כל פעם, כי הוא יצא לשעה הראויה להביא קרבן.

רבי למד מהפסוק וכפר עליו מאשר חטא על הנפש ואח"כ כתוב וקדש את ראשו והיינו ביום הבאת הקרבן, ור' יוסי בר' יהודה סובר שמספיק לכתוב וקדש את ראשו אך מדוע כתוב ביום ההוא אם אינו ענין לשמיני נותנים את זה לשביעי, ורבי לומד מביום ההוא שמגלח אף ללא הבאת קרבנותיו, אך יש להקשות מדוע דחק רב חסדא להעמיד את משנתו כר' יוסי בר' יהודה והוא יכל להעמיד שנטמא בליל שמיני וכרבי ומזה שלא העמיד כרבי משמע שהוא סובר שבלילה לא נחשב מחוסר זמן ההקרבה, ואמר רב אדא בר אהבה שזה תלוי אחד בשני שאם הלילה הוא מחוסר זמן א"כ הנזירות טהרה חלה רק בבוקר, אך אם הלילה אינו מחוסר זמן א"כ הנזירות טהרה מתחילה כבר מהלילה.

כתוב בברייתא שלר"א אם נטמא בשביעי ונטמא שוב בשביעי מביא קרבן אחד על הכל ואם נטמא בשמיני ואח"כ שוב נטמא בשמיני מביא קרבן על כל פעם ומתחיל למנות מיד, ולחכמים מביא קרבן אחד על הכל עד שיביא את חטאתו ואם הביא את חטאתו ונטמא שוב מביא קרבן אחד על הכל ואם הביא את החטאת ולא את האשם מונה מיד נזירות טהרה, ור' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה סובר שכמו שהחטאת מעכבת מלמנות נזירות טהרה כך האשם מעכב, ולכאורה ר"א למד מהפסוק ביום ההוא והיינו שזה תלוי ביום אף שלא הביא את קרבנותיו, ורבנן לומדים מההוא אף שלא הביא קרבנותיו, אך לר' ישמעאל קשה מה הוא לומד מזה, ויש לומר שמההוא לומדים שמונה נזירות טהרה אף שלא הביא עולתו, ורבנן סוברים שאין צורך למעט עולה כי היא באה רק לדורון, וטעמם של רבנן שכתוב בפסוק והזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם, ומה בא לרבות אלא שמצאנו בכל מקום שאשם מעכב,

דף יט אלא שלומדים מוהזיר והביא שחלה נזירות אף שלא הביא אשמו, אך ר' ישמעאל לומד שהזיר אך ורק אם הביא גם את האשם, ומה ששינוי שאשה שנדרה נזירות והפר לה בעלה מביאה חטאת העוף ולא עולת העוף אמר רב חסדא שזה דעת ר' ישמעאל שלרבנן אין שום משמעות לעולת נזיר והיא רק דורון, אך לכאורה אם סובר רב ישמעאל שהפרת הבעל עוקרת את הנדר א"כ שלא תביא כלל ואם היא רק חותכת את הנדר שתביא גם עולת העוף, ויש לומר שהוא סובר שהבעל עוקר בהפרתו אלא שר'

ישמעאל סובר כר"א הקפר שדורש מהפסוק וכפר מאשר חטא על הנפש שאיזה חטא יש כאן אלא החטא הוא שהזיר עצמו מהיין, ולומדים מכך ק"ו שאם הנזיר מהיין נקרא חוטא המזיר עצמו מכל דבר ק"ו שהוא חוטא, אך יש להקשות שפסוק זה נאמר בנזיר טמא ור"א הקפר אמר שכל נזיר הוא חוטא, ויש לומר שאמנם גם הטהור הוא חוטא אך נזיר טמא שנה בחטא שלא נזהר מליטמא והאריך ימי צערו.

המשנה אומרת שאם יצא ונכנס עולה לו מהמנין, ויש להקשות שאיך היציאה מטהרת אותו וצריך לומר שיצא והזהר פעמיים וטבל, אך קשה מדוע המשנה ממשיכה שנכנס הרי הוא מונה גם בלי שנכנס, ויש לומר שזה בדרך לא מיבעי שלא רק אם לא נכנס זה עולה לו אלא אפילו נכנס זה עולה לו מהמנין, ואמרו רב כהנא ורב אסי לרב מדוע לא פירשת לנו משנה זו אמר להם שסברתי שאינכם צריכים לפרשה.

ר"א אומר שמונה שוב רק אם לא נטמא בו ביום כי צריך שיהיה ימים ראשונים, ואמר עולא שר"א דיבר רק בטמא שנזר אך נזיר טהור שנטמא סותר אפילו יום אחד, **עמוד ב** ורבא אומר שר"א למד מהפסוק כי טמא נזרו והיינו בגלל שנזר בטומאה, ואביי מקשה שכתוב שאם אמר הריני נזיר ק' יום ונטמא בתחילת המאה אינו סותר כי כתוב והימים הראשונים שצריך שיהיה ימים ראשונים, וכך אם נטמא בסוף ק' אינו סותר כי כתוב והימים הראשונים יפלו א"כ צריך שיהיו אחרונים, ואם נטמא ביום המאה פחות יום סותר כי יש לו ראשונים ואחרונים, וזה לא מדובר בטמא שנזר כי כתוב להדיא שהוא נזר ק' יום ובכל זאת צריך שיהיה ימים ראשונים ולא כעולא.

רב פפא שאל את אביי בדברי ר"א שצריך ב' ימים האם מספיק שעבר יום שלם והתחיל היום השני או שצריך שיהיה ב' ימים שלמים ויתחיל השלישי, ואביי לא השיב לו, ורב פפא שאל את רבא ורבא אמר שכתוב יפלו ומשמע אפילו קצת נפילה, וצריך לכתוב ימים ויפלו, שאם היה כתוב ימים היינו אומרים ב' שלמים לכן כתוב יפלו, ואם היה כתוב יפלו ולא היה כתוב ימים היינו אומרים אפילו אחד לכן כתוב ימים.

משנה מי שנזר הרבה נזירות והשלים נזירותו ואח"כ בא לא"י, לב"ש הוא נזיר ל' יום, ולב"ה ימנה נזירותו מתחילה והיה מעשה בהילני המלכה שבנה הלך למלחמה והיא אמרה שאם ישוב בשלום אהיה נזירה ז' שנים ובא מהמלחמה ומנתה ז' שנים ואז עלתה לא"י והורו לה ב"ה למנות שוב ז' שנים ובסוף הז' שנים נטמאה ומנתה ז' שנים נוספות וביחד כ"א שנים, ור' יהודה אומר שהיא היתה נזירה רק י"ד שנה. **גמרא** לכאורה לב"ש גזרו על ארץ העמים רק משום גוש לכן אין צורך למנות את כל הנזירות.